

کتابِ صِفْنیا نَبی

پیشگفتار

نامِ دَ شُرُوعِ امزی کِتابِ صِفْنیا نَبی غَضَبِ خُداوندِ رِه دَ ضِدِ مَرْدُمِ یَهُودا و مِلَّتِهای چارطَرَفِ ازوا اِعلانِ مُونِه و مَوگِیِه کِه اُونَا بَخاطِرِ بُتِ پَرستی و شَرارتِ خُو قضاوَتِ موشِه. امزی خاطر از مَرْدُمِ دَعوَتِ مُونِه کِه خودون رِه فروتن کده توبه کُنه و از فرصتِ اِستِفاده کده پس سُون خُداوند بیه تا شاید از قضاوَتی کِه دَ بِلِه ازوا اَمَدنی یِه نِجاتِ پِیدا کنه. دَ اَخِرِ کِتابِ بِلدِه مَرْدُمِ یِگ پِیغامِ اُمید-بَخشِ مِیدیه و مَوگِیِه کِه خُداوند قَوْمِ خُو رِه جَم کده پاک مُونِه و اُونَا رِه دُوباره سِرِ پای مَوکُنه. امچنان اِعلانِ مُونِه کِه یِگ آیندِه پُر از صُلح-و-صفا و پُر از خوشحالی دَ اِنْتِظارِ کسای اِسته کِه دَ خُداوند وفادار مومنه.

طبقه-بندی موضوعها

اَمَدونِ قضاوَتِ دَ بِلِه یَهُودا (۱:۲)

روزِ بزرگِ خُداوند (۱۴:۱)

قضاوت د بِلِه يهُودا (١:٢)

قضاوت د بِلِه فَلَسطين (٢:٤)

قضاوت د بِلِه موآب و عمون (٢:٨)

قضاوت د بِلِه كُوش (٢:١٢)

قضاوت د بِلِه آشور (٢:١٣)

آينده اورشليم (٣:١)

۱) کلامِ خُداوند دَ روزای پادشاهی یوشیا باچه آمون پادشاهِ یهُودا،
دَ صِفَنیا باچه کُوشی، نوسه گَدَلیا، کوسه اَمَریا باچه حَزقییا نازل شد.

اَمَدونِ قضاوتِ دَ بِلِه یهُودا

۲) خُداوند مُوگیه: ”ما تمامِ چیزا ره

از رُوی زمی کاملاً از بین مُوبرم.

۳) ما انسان و حیوان ره از بین مُوبرم؛

ما مُرغکوی هَوا و ماهیای دریا ره از بین مُوبرم

و هر چیزی ره که باعثِ لخشیدو مُوشه قد شریرو قتی.

آره، ما بشر ره از رُوی زمی نابود مُونم.

ای ره خُداوند مُوگیه.

۴) ”ما دِست خُور ره دَ خِلافِ یهُودا

و دَ خِلافِ تمامِ باشنده‌های اورشَلیم دراز مُونم؛

و ما تمامِ باقیِ منده‌های بُتِ بعل و نام‌های کُتّه‌کلونای بُتخانه و
پیشوایو ره

امزی جای گم-و-گل مُوکنم؛

⑤ امچنان کسای ره که دَ بِلّه بام‌ها

لَشکرِ آسمو ره سَجده مُونه،

کسای ره که ام خُداوند ره سَجده کده دَ نامِ شیِ قَسَمِ مُخوره

و ام دَ بُتِ مِلکومِ قَسَمِ مُخوره،

⑥ کسای ره که از پیروی خُداوند رُوی گشتنده

و خُداوند ره طلبِ نَمونه و ازو مشوره نَمیگیره.

⑦ دَ حُضُورِ خُداوند-خُدا چپِ بَشید،

چون روزِ خُداوند نزدیکِ آسته!

اینه، خُداوند یگِ قُربانی آماده کده

و مهمونای خُو ره تقدیس کده.

Ⓐ دَ رُوزِ قُرْبَانِي خُداوند،

ما کټه گلونا، باچه‌های پادشاه

و تمام کسای ره که از راه-و-رسم بیگنه‌گو پیروی کده رقم
ازوا کالا مپوشه جزا میدیم.

Ⓘ دَ امزُو روز ما تمام کسای ره که از بله لَخکِ درگه قِرت میزنه،

کسای ره که خانه خدایون خور ره

قد ظلم و حيله-و-مکر پُر موكنه جزا میدیم.

⓫ خُداوند موكيه:

”دَ امزُو روز یگ فریاد از درگه ماهی شنیده موشه،

یگ ناله از حصّه دوّم شار

و آواز بلند سقوط از تپه‌ها.

⓬ باشنده‌های منطقه بازار ناله مونه،

چراکه پگ سوداگرا از بین رفته

و تمام کسای که قد نُقره خرید-و-فروش مُوکنه نابُود شُده.

⑫ دَ امزُو زمان ما اورشَلیم ره قد چِراغها تلاشی مُونم

و مردمی ره که کوره خُو ره کُته کده شِشته

و دَ دِل خُو مُوگیه، 'خُداوند نه نیکی میرسنه و نه بدی،'

جَزا میدیم.

⑬ مال-و-دولتِ ازوا غارت مُوشه

و خانه‌های ازوا بیرو.

اگرچه اونا خانه‌ها آباد مُونه،

لیکن دزوا جای-د-جای نَمُوشه؛

اگرچه اونا تاک‌های انگور میشندنه،

لیکن از شرابِ ازوا وُچی نَمُونه.

روزِ بزرگِ خُداوند

روز بزرگِ خداوند نزدیک آسته، ۱۳

نزدیک آسته و غدر عَجَله دَره؛

آوازِ روزِ خداوند تلخ آسته

و مَرِدِ جنگی دَ امزُو روز دَ آوازِ بلند فریاد مونه.

امو روز روزِ روزِ غَضَبِ آسته، ۱۵

روزِ سختی و پریشانی،

روزِ تباهی و خرابی،

روزِ تریکی و سیاهی،

روزِ اُورها و تریکی تیره،

روزِ شیپور و غوغای جنگ ۱۶

دَ ضِدِ شارای دیوالدار

و دَ ضِدِ بُرجهای بلند.

۱۷ ما دَ بَلِهَ مَرْدُمَ دَ اِنْدَازِهٖ سَخْتِي مَيْرُمَ

که اونا رقمِ آدمای کور راه بگرده،

چراکه اونا دَ ضِدِّ خُداوندِ گُناه کده.

پس خُونِ ازوا رقمِ خاک ریختنده موشه

و جَسَدای ازوا رقمِ سرگین موفته.

۱۸ دَ رُوْزِ غَضَبِ خُداوند

نه نُقره ازوا مِیْتنه اونا ره نِجات بديه

و نه طِلّای ازوا؛

آتَشِ غَيْرَتِ ازو

تمامِ زمی ره قُورت مونه،

چون او دَ بَلِهَ تمامِ باشندههای زمی

تباھی ترسناک میره.

قضاوت د بِلِه يهودا

٢ ① آي مِلَّتِ بے شرم،

جَم شُدِه يگجای شُنيد،

پيش ازی که حُکمِ مَجازات بيه ②

و د امزُو روز شُمو رقمِ کاهِ دَمِ باد بُرده شُنيد؛

پيش ازی که شِدَّتِ قارِ خُداوند

د بِلِه شُمو بيه؛

پيش ازی که روزِ غَضَبِ خُداوند

د بِلِه شُمو بيه.

خُداوند ره طلب کنيد، آي پگِ آدمای فروتنِ زمی ③

که احکامِ ازو ره د جای ميريد؛

عدالت ره طلب کنيد و د طلبِ فروتنِ شُدو بشيد؛

دَ امزی رقم شاید بتنید

که دَ روزِ غَضَبِ خُداوند دَ پناهِ ازُو تاشه شُنید.

قضاوت دَ بِلِه فَلَسطین

④ اینه، غَزِه ایله مُوشه

و اَشقِلون یگ بیرنه مُوشه؛

مردُم اَشدود دَ وختِ چاشت از شار خُو هی مُوشه

و عِقرون ریشه کن مُوشه.

⑤ وای دَ حالِ از شُمو مِلَّتِ کریتی ها

که باشنده های بغلِ دریا اَسْتید!

ای کِنعان، ای سرزمینِ فَلَسطینیا

کلامِ خُداوند دَ ضِد شُمو اَسْتِه؛

و ما شُمو ره دَ اندازه تباه مُونم

که هیچ باشند دز شمو باقی نَمَنه.

بغلای دریا علفچرها و جای چوپونو موشه ⑥

و قوتون گوسپندو.

بغل دریا مُلکیتِ باقی منده‌های ⑦

خانوارِ یهودا موشه

که گله‌های ازوا د اُونجی میچره

و اونا د وختِ شاو

د خانه‌های اَشِقِلون خاو مونه.

چون خُداوند، خُدای ازوا د فِکِرِ ازوا اَسته

و خوشبختی ازوا ره پس میره.

قضاوت د بِلِه موآب و عمون

”ما طعنه موآب ⑧

و دَو-و-دشنامِ عمونیا ره شَنِیدُم

که اونا چطور قوم مَره طعنه دَد

و بخاطرِ گِرفتون سرحدای ازوا افتخار کد.

امزی خاطر خُداوندِ لشکرها، ۹

خُدایِ اسرائیل مُوگیه:

”موآب رقمِ سَدوم مُوشه

و عمون رقمِ عموره،

جای خارها و چُقُوری‌های نَمک

و یگ بیرنه اَبدی.

باقیمنده قوم مه اونا ره غارت مُونه

و نجات یافته‌های مِلّت مه اونا ره تَصَرَف مُوکنه.

ای بخاطرِ کِبر-و-غُرُورِ ازوا دَ بِلِه ازوا مییه، ۱۰

چراکه اونا قوم خُداوندِ لشکرها ره ریشخند زد

و د بِلِه ازوا خود ره کُته کُته کد.

①۱ خُداوند ترس ره د بِلِه ازوا قرار میدیه،

چراکه او تمام خُدایونِ زمی ره د هیچ برابر مونه

و پگِ مِلَّت‌ها که د ساحلای دریا آسته

هر کُدم شی از جای خُو او ره سَجده مُوکنه.

قضاوت د بِلِه کُوش

①۲ ”آی مردُمِ کُوش،

شُمو ام قد شمشیر مه کُشته مُوشید.“

قضاوت د بِلِه آشور

①۳ خُداوند دِست خُو ره د خِلافِ شمالِ دِراز مونه

و آشور ره تَباه مُوکنه؛

اُو نینوا ره یگ بیرنه جور مُونه،

یگ زمینِ خُشک رقمِ بیابو.

۱۳ گله‌ها و تمامِ جانورای رقمِ رقم

دَ مینکلِ نینوا خاو مُونه؛

قوِطو و بُوم

شاو ره دَ بِلِه سرستونی‌های شی تیر مُونه؛

آوازِ بلندِ ازوا از کلکینا مییه،

خرابی دانِ درگه‌های شی ره مُپوشنه

و چپوهای سَر و شی لُچ مُوشه.

۱۵ ای امو شارِ مغرور آسته

که مردُم شی دَ اَمْنِیتِ زندگی مُوكد؛

أُو قَدْ خُوذُ خُو مُوَكَّفَت:

”تنها ما اَستُم و دِیگه هیچ کس نییه.“

ای چطور بیرو شُدِه

و جای خاو حیوانای وَحشی شُدِه!

هر کسی که از پالوی شی تیر شُنه

ریشخند مونه و دِست خُو ره تکان میدیه.

آینده اورشلیم

۳ ① وای دَ حالِ شارِ سرکش، نَجِس

و ظُلم کُننده!

② اُو هیچ گپ ره نمیشنوه

و اِصلاح شُدو ره قَبُول نَمونه.

أُو دَ خُداوند تَوَكَّل نَموکنه

و دَ خُدَايِ خُو نَزْدِيك نَمُوشِه .

③ كُتِه كَلُونَايِ اَزُو دَ مَنِه شِي مِثْلِ شِيْرَايِ غُرَانِ اَسْتِه؛

قَاَضِيْ هَايِ شِي مِثْلِ گُرْگَايِ شَاو

كِه تَا صُبْحِ هِيچِ چِيْزِ رِه بَاقِي نَمِيْلِه .

④ اَنْبِيَايِ شِي مَرْدُمَايِ بِيْ پَرُوَا و خِيَاَنْتَكَاَرِ اَسْتِه؛

پِيْشُوَايُوْنِ شِي چِيْزَايِ مُقَدَّسِ رِه بِيْ حُرْمَتِ مُوْنِه

و شَرِيْعَتِ رِه تِيْ پَايِ مُوْكُنِه .

⑤ خُداوْنِدِ دَ مَنِه شِي عَاْدِلِ اَسْتِه

و بَدِي نَمِيْرَسَنِه .

اُو هِرِ صُبْحِ قِضَاوَتِ خُو رِه بَرْمَلَا مُوْنِه

و غَفَلَتِ نَمُوْنِه؛

لِيْكِنِ اَدَمِ بِيْ اِنْصَاْفِ شَرْمِ رِه نَمُوْفَاْمِه .

⑥ ”ما مِلَّتْهَا رَه نَابُود كَدِيم

و بُرَجْهَای ازوا خراب شُدِه؛

ما کوچه‌های ازوا ره بیرو کدیم

تا هیچ کس ازوا تیر نَشْنِه؛

شارای ازوا تَبَاه شُدِه

و بَدُونِ مَرْدَم و بَدُونِ بَاشِنْدِه‌ها مَنْدِه.

⑦ ما دَ شَار کُفْتُمْ:

تُو حَتْمًا از مه مِیترسی

و اِصْلَاح شُدو ره قَبُول مُونی!

اوخته جای بُود-و-باشِ مَرْدَم تُو تَبَاه نَمُوشِه

و تمام چیزای ره که دَ بَلِه تُو اُورْدَنی اَسْتُمْ، نَمِیْرُم.

لیکن اُونَا قَد تمام قُدْرَت

اعمال خوره ديگه ام فاسد كد.

پس آلى خداوند موكيه: ^۸

”منتظر ازمه بشيد

تا روزى كه ما باله شده د خلاف شمو شاهدى ميديم!

چون ما فيصله كديم كه ملت ها ره جم كنم

و مملكت ها ره يگجاي كنم

تا غضب خو و تمام شدت قار خو ره

د بله ازوا بريزنم،

چون د آتش غيرت مه

تمام زمى در ميگيره.

اوخته ما زيون قوم ها ره تبديل كده دزوا زيون پاك ميديم ^۹

تا پگ ازوا نام خداوند ره بگيره

و دایگ دل او ره خدمت کنه.

⑩ از او طرف دریاچه‌های گوش

پرستش کننده‌های مه، یعنی مردم تیت‌پرک شده مه

بلده مه هدیه میره.

⑪ د امزو روز، ای اورشلیم، تو بخاطر تمام اعمال خو

که د ضد مه گناه کده، شرمنده نموشی،

چون تا او زمان کسای ره که مست کبر-و-غرور آسته

از مینکل تو دور مونم

و تو دیگه د کوه مقدس مه مغرور نموشی.

⑫ ما د مینکل تو

یگ قوم عاجز و مسکین ره باقی میلم

و اونا د نام خداوند توکل مونه.

١٣ باقى مَندِه إِسرائِيل شرارت نَمونه

و دروغ نَموگيه

و نه ام دَ دانهاى ازوا زبون چَلباز پيدا موشه،

چُون اونا مُوخوره و خاو مونه

و هيچ كس اونا ره نَميترسنه.

١٤ اى دُخترِ صَهيون، بيتِ بَخان؛

اى إِسرائِيل، چيخ بَزن!

اى دُخترِ اورشليم،

قد تمامِ دِل خُو خوشى و خوشحالى كُو!

١٥ خُداوند قضاوتِ ره از بله تُو دُور كده

و دُشمناي تُو ره پس تاو دده.

خُداوند، پادشاهِ إِسرائِيل دَ مينكل تُو آسته

و تُو دِيگه از بلا-و-مُصِيبَت ترس نَمُوخوري.

①٦ دَ امزُو روز دَ اورشَلِيم كُفْتَه موشه:

”اَي صَهِيون، ترس نَخور؛

نِيل كه دِستاي تُو سُسْت شُنه.

①٧ خُداوند، خُداي تُو دَ مِينكل تُو آسته،

مُبارِزِ قُدرتَمند كه نِجات مِيديه؛

اُو بخاطر تُو خوشي كَلو مُونه

و تُو ره دَ وَسِيْلَه مَحَبَت خُو آرامِش مِيديه؛

اُو بخاطر تُو قد سُرودها خوشي مُوكنه.

①٨ اَي صَهِيون، كَساي كه دَز تُو تَعْلُق دَره

و بخاطرِ بَرگزار نَكدونِ عِيدها غَمگي آسته

ما اُونَا ره جَم مُونم

تا ای شرمندگی د بِلِه ازوا بارِ گِرنِگ نَبَشِه.

①۹ دَ امزُو زمان ما قد تمامِ کسای که د بِلِه تُو ظُلم کده

حِسَاب-و-کِتَاب مُونُم؛

ما لَنگا ره نِجات مِیدِیم

و هَی شُدِه‌ها ره جَم مُوکُنُم.

ما شَرَم ازوا ره دَ تمامِ زمی دَ عِزَت-و-اِحترام تَبَدیل مُونُم

و اُونَا ره صَاحِبِ نام-و-نِشان مُوکُنُم.

②۰ دَ امزُو زمان ما شُمو ره پَس مِیرُم؛

و غِیْتیکه شُمو ره جَم مُونُم

ما شُمو ره دَ مینکلِ تمامِ قوم‌های زمی

صَاحِبِ نام-و-نِشان و عِزَت-و-اِحترام مُونُم،

دُرُست و خِتیکه ما خوشبَختی‌های شُمو ره

دَ پيشِ نظرِ شُمو پسِ ميرُم.

اِي ره خُداوند مُوگيه.